

KRISTEN PROBY

*Dicht bij jou*

Fusion 2



Karakter Uitgevers B.V.

# *Proloog*

## *Landon*

‘Heb je alles ingepakt?’ vraagt mijn zus Mia via de telefoon. Haar stem klinkt schor van de slaap, wat wel kan kloppen omdat het thuis in Portland, Oregon midden in de nacht is.

‘Ik vertrek morgen, Mia. Natuurlijk heb ik nog niet alles ingepakt.’

Ze grinnikt.

Ik heb net mijn laatste nabespreking afgerond. Mijn laatste dag als officier bij de marine zit erop. Ik pak het lipje van de rits van mijn vlieguniform vast en zucht. ‘Het is gewoon klote.’

‘Dat weet ik,’ zegt ze zachtjes. ‘Maar je bent veilig en je bent weer genezen. Je had dood kunnen zijn, Landon, dus voor mij is dat meer dan genoeg.’

Ik frons, staar naar mezelf in de spiegel terwijl ik voor de laatste keer mijn uniform openrits. Ik zal het nooit meer dragen, nooit meer een vliegtuig besturen.

Wat de fuck moet ik nu gaan doen? De marine heeft me mogelijkheden geboden, maar als ik niet kan vliegen dan hoeft het voor mij niet. Vliegen is niet alleen iets wat ik doe, het is wie ik ben.

‘Je denkt te veel na,’ zegt Mia.

‘Ik ben piloot, Mia. Dit is mijn lust en mijn leven. Het was niet de bedoeling dat er zo een eind aan zou komen.’

‘Je leeft nog.’

‘Is dat zo?’ mompel ik. Ik schud mijn hoofd en krimp in elkaar van de nekpijn waar ik af en toe nog steeds last van heb. Je houdt er wel nekkachten aan over als je met een schietstoel uit een F-16 wordt gelanceerd. Daarnaast ben ik waarschijnlijk permanent tweeënhalve centimeter korter geworden en kan ik mijn gehele carrière bij de marine gedag zeggen.

Godverdomme.

‘Dit zijn de langste vier maanden van onze levens geweest, Landon. We kunnen allemaal niet wachten om je te zien.’

‘Ik ben er over een paar dagen.’ Ik trek een T-shirt over mijn hoofd en gooi mijn laatste bezittingen in een doos die de marine me vanuit Italië zal nasturen. Ik heb hier de afgelopen jaren een geweldige tijd gehad, en God weet dat ik niet van plan was om zo te vertrekken, maar dat gebeurt wel. Misschien heeft Mia gelijk. Ik leef nog en ik kan lopen en een normaal leven leiden. Ik kan alleen niet meer vliegen.

En dat doet nog meer pijn dan welke verwonding van de crash dan ook.

‘Hoe laat moet ik je van het vliegveld komen ophalen?’

‘Dat is niet nodig.’ Ik heb er al spijt van dat ik mijn zus wakker heb gebeld. Ik wist alleen niet wat ik anders moest doen toen ik hier binnenkwam en werd geconfronteerd met alle dozen en het eind van een carrière waar ik zo van hield. ‘Ik red me wel.’

‘Landon...’

‘Het is oké, echt. Ik zie je over een paar dagen.’

‘Pas goed op jezelf,’ zegt ze. ‘En Landon?’

‘Ja?’

‘Het komt wel goed.’

Ik plak een grijns op mijn gezicht en knik, al kan ze dat niet zien. 'Natuurlijk.'

We nemen afscheid en ik ga op de rand van mijn bed zitten, wrijf met mijn handen over mijn gezicht en adem eens diep in. Ik hoop dat ze gelijk heeft.

# 1

## *Cami*

Hij is terug.

Ik adem diep in en ga met mijn handen door mijn blonde haar terwijl ik mijn make-up kritisch bestudeer. Ik draag niet veel make-up en ik ben er zeker niet zo handig mee als mijn beste vriendin Addie, maar het kan ermee door. Mijn groene ogen komen mooi uit, mijn lippen zijn roze en mijn hart slaat sneller dan ooit tevoren.

‘Je kent hem al je hele leven. Het is niet alsof hij een vreemde is,’ vertel ik mijn spiegelbeeld. ‘Je gaat alleen even hallo zeggen. Het stelt niets voor.’

Ik zie er niet overtuigd uit, dus ik vernauw mijn ogen tot spleetjes en leun naar de spiegel toe. ‘Hij is gewoon een oude vriend, dus niet zo zeiken, meisje.’

Landon is Mia’s oudere broer en Mia is mijn andere beste vriendin. Addie, Mia en ik zijn samen opgegroeid en ik ben al zolang als ik me kan herinneren verliefd op Landon. Jezus, één blik op hem is meestal voldoende om die gigantische zwerm vlinders in mijn buik wakker te maken. Hij is knap – understatement van het jaar – en lief en... verdomme!

Nu stel ik me aan.

Ik schud mijn hoofd naar mijn spiegelbeeld, draai me om en gris mijn tas mee. Ik ben op weg naar het huis van zijn ouders, waar hij logeert sinds hij een paar dagen geleden thuis is geko-

men. Landon is na de universiteit bij de marine gegaan. Hij was piloot, tot een ongeluk een paar maanden geleden, waarbij hij met een schietstoel uit het vliegtuig werd gelanceerd. Ik ben nog nooit zo bang geweest als de dag dat we het telefoontje kregen dat hij gewond was. En het is een ware marteling geweest dat hij de afgelopen maanden aan de andere kant van de wereld zat. Ik kon niet bij hem op bezoek gaan om vast te stellen of het wel goed met hem ging. Hij moest herstellen en daarna het ontslagtraject van de marine doorlopen voor hij naar huis kon komen.

Godzijdank is hij nu terug. Ik heb hem een paar dagen de tijd gegeven om bij te komen, maar ik trek het niet meer. Ik moet hem zien en ik ben zo ontzettend zenuwachtig.

Ik parkeer voor het huis van zijn ouders, schraap mijn moed bij elkaar, en loop over de stoep naar de voordeur, waar ik vol overtuiging aanklop, hoewel ik me niet zo voel.

Het blijft stil in huis. Ik frons mijn voorhoofd. Het is nog vroeg, hij zou thuis moeten zijn. Ik klop nog een keer. Net als ik op het punt sta om het op te geven en wil vertrekken wordt de deur opengerukt en daar staat hij dan.

Halfnaakt. Zijn haar in de war. Half geloken ogen.

Had ik al gezegd dat hij halfnaakt is? Mijn mond valt open.

‘Wat doe jij hier?’ Zijn stem klinkt ruw van de slaap.

Ik ben meteen weer bij de les. ‘Sliep je dan nog?’ Ik recht mijn schouders en houd mijn gezicht strak, alsof ik dagelijks halfnaakte mannen zie. Wat dus níét het geval is. En al helemaal geen lange mannen met donker haar, ijsblauwe ogen en een sixpack. Jezus.

‘Het is vroeg,’ mompelt hij, en hij wrijft met zijn hand over zijn gezicht.

Hij vraagt me niet om binnen te komen. Hij is blijkbaar niet blij om me te zien. Hij geeft me niet eens een knuffel, wat ergens misschien maar goed is ook, omdat hij halfnaakt is en ik waarschijnlijk iets stoms zou doen als hem tackelen en moles-teren.

Rustig, meid!

‘Zo vroeg is het niet.’

Hij kijkt me met tot spleetjes vernauwde ogen aan en klemt zijn kaken op elkaar.

Het dringt tot me door dat hij niet alleen niet blij is dat ik er ben, maar dat hij zich... ergert.

‘Ik ben nog niet van mijn jetlag af. Had je iets nodig, Cami?’

Ik doe een stapje naar achteren en schud mijn hoofd. ‘Niets, Landon. Ik wilde je alleen maar verwelkomen.’

‘Bedankt.’ Zijn stem klinkt een beetje vlak.

Dit had ik totaal niet verwacht. Landon is altijd gastvrij geweest, blij om me te zien. Ik weet niet hoe ik hiermee moet omgaan. Een ding weet ik wel: ik moet maken dat ik hier wegkom. Ik heb er spijt van dat ik ben gekomen. ‘Sorry dat ik je wakker heb gemaakt,’ mompel ik, terwijl ik naar mijn voeten staar. ‘Tot ziens.’

‘Cami...’

Ik wacht echter niet af wat hij wil zeggen. Mijn vecht-of-vlucht-instinct steekt de kop op en ik wil hier alleen maar weg. ‘Wat gênant,’ mompel ik, terwijl ik mijn tranen probeer te bedwingen. ‘Waarom zou hij jou willen zien, Cami? Je bent alleen maar het vriendinnetje van zijn jongere zus.’

Maar zo is het niet altijd geweest. Vroeger waren we vrienden. We hebben het altijd goed kunnen vinden, en ik weiger

te geloven dat dat alleen vanwege Mia was. We hadden dingen met elkaar gemeen en we voerden allerlei gesprekken. En toen hij in dienst ging bij de marine liet hij een gat achter in mijn leven dat ik probeerde te vullen met een huwelijk dat een vergissing was.

Ik mis hem. Ik mis hem al jaren. En nu is hij thuis en wil hij me niet?

Daar moet ik dan maar mee leren leven. Trouwens, het is niet alsof ik kan beweren dat ik hem goed ken. Tien jaar is een lange tijd. Hij kwam maar één keer per jaar naar huis, en na mijn huwelijk nam hij geen contact meer met me op, want, zei hij, het is niet fatsoenlijk om met een getrouwde vrouw te communiceren.

Gescheiden of niet, waarom zou ik verwachten dat hij opeens dolblij zou zijn om me te zien en me stevig zou omhelzen, om daarna met me te willen ontbijten en bij te kletsen?

Met een zucht parkeer ik op mijn oprit en zet ik de motor uit. Eindelijk durf ik aan mezelf toe te geven dat ik Landon niet echt meer ken, ondanks ons verleden. Ik ken de jongen die hier lang geleden vertrok en die is hij niet meer.

Ik ben dat meisje ook niet meer. Ik ben al die jaren verliefd geweest op iemand die niet bestaat. 'Stom,' fluister ik. Ik sla het portier dicht en loop het trapje naar mijn veranda op, doe mijn voordeur open en zie tot mijn afgrijzen een grijswitte flits tussen mijn benen door naar binnen schieten, bij de ingang naar mijn keuken stoppen, zich omdraaien en op zijn kont gaan zitten, alsof hij daar thuishoort.

'O, nee,' zeg ik streng. 'Kom op.' Ik gebaar naar de deur, maar de kat knippert met zijn ogen, likt twee keer langs zijn staart



en kijkt me weer aan. Dit is de eerste keer in mijn leven dat ik deze kat zie.

‘Waar kom jij vandaan?’ Ik zet mijn vuisten op mijn heupen en kijk het beest zo kwaad mogelijk aan.

Het lijkt hem niets te doen.

‘Jij moet hier weg.’ Ik loop vastberaden naar hem toe. ‘Hup. Wegwezen.’

Hij rent simpelweg de woonkamer in en houdt me in de gaten. ‘Miauw!’

‘Nee, je kunt hier niet blijven,’ zeg ik, alsof ik in gesprek met hem ben. ‘Serieus, ik hou niet van katten.’

‘Miauw!’

‘Omdat ze humeurig en arrogant zijn. Ik ben meer een hondenmens,’ vertel ik op redelijke toon.

Hij zwiept met zijn staart en draait zich om.

‘Echt, ik mag hier niet eens dieren hebben. Dat heeft mijn huisbaas verboden.’ Geweldig. Nu lieg ik tegen de kat. Dit huis is van mij. ‘Het ligt niet aan jou, maar aan mij,’ probeer ik.

De kat rolt zich op zijn rug, ontbloot zijn buik en maakt het zich gemakkelijk op mijn dure kleed. ‘Miauw!’

‘Jij. Moet. Gaan.’ Ik klap in mijn handen en loop snel op hem af in de hoop hem bang te maken en hem door de openstaande voordeur naar buiten te jagen, maar hij rent de andere kant op. ‘Serieus? Nu word ik echt kwaad.’

‘Miauw!’ Hij springt op de rugleuning van mijn bank en gaat op zijn hurken zitten.

Waarschijnlijk om te kijken wat ik nu ga doen zodat hij me kan ontwijken. ‘Naar buiten!’ zeg ik heel autoritair.

Uiteindelijk springt hij naar beneden en rent tussen mijn benen door naar de voordeur.

Als ik me omdraai zie ik Landon grijnzend tegen het deurkozijn geleund staan, nu met een shirt aan. De kat strijkt tussen zijn benen door.

‘Wat probeer je je kat aan te doen?’ Hij bukt zich en pakt de kleine terrorist op.

Ik zucht diep. ‘Dat is niet mijn kat. Hij is naar binnen gerend en nu wil hij niet meer weg.’

‘Slimme kat.’ Hij krabt de kat op zijn kopje en kijkt me aan met die blauwe ogen van hem terwijl hij de deur dichtdoet en samen met het beest op mijn bank gaat zitten.

‘Ja hoor, doe maar alsof je thuis bent.’ Ik rol mijn ogen en kam met mijn vingers door mijn haar. ‘Wat wil je, Landon?’ Ik frons mijn wenkbrauwen. Mijn stem heeft nooit eerder zo kil geklonken tegen Landon. Dat zit me niet lekker.

‘Het spijt me, Cam,’ zegt hij zachtjes, terwijl hij naar de kat kijkt die zich op zijn schoot opkrult en tevreden spint.

‘Maakt niet uit.’ Ik ga op de loveseat links van hem zitten. ‘Ik had eerst moeten bellen in plaats van zomaar langs te komen.’ Ik laat mijn vinger over het patroon in de stof van de loveseat glijden omdat ik Landon niet wil aankijken. Ik geneer me nog steeds en ben van slag door de kat.

‘Het was niet mijn bedoeling om tegen je te snauwen.’

‘Maakt niet uit,’ antwoord ik. ‘Ik wilde alleen maar even hallo zeggen, niets bijzonders. Ik moet nog het een en ander doen, dus als je die kat meeneemt als je gaat, dan zou dat fijn zijn.’ Ik sta op en wil de kamer verlaten.

Landon pakt mijn pols vast om me tegen te houden.

Sinds ik klein was heeft Landon altijd mijn pols vastgepakt als hij iets wilde hebben van wat ik aan het eten was of al-

leen om mijn aandacht te trekken. Hij houdt van aanraken. Ik kijk hem aan en voel een steek in mijn hart. Zijn blauwe ogen staan zo... droevig. En mijn huid staat in brand door zijn aanraking.

‘Het spijt me echt. Ik ben op het moment mezelf niet.’

Ik trek voorzichtig mijn arm los, ga weer zitten en kijk hem aan. ‘Oké.’

Hij aait de kat, die tevreden spint alsof hij hier thuishoort. ‘Ik wilde niet naar huis komen. Alles is gewoon raar op het moment, maar dat betekent niet dat ik tegen jou mag snauwen. Jij bent de liefste vrouw die ik ken.’

‘Jij kent me niet meer,’ mompel ik, als me te binnen schiet waar ik in de auto aan dacht.

Landon fronsst zijn wenkbrauwen, maar dan knikt hij. ‘Misschien niet, maar ik weet wel dat je lief bent. Ik geef om je en het spijt me dat ik zo lullig deed.’

‘Dank je.’

Nu kijkt hij me aan en ziet hij me ook echt. Hij laat zijn blik over me heen glijden en kijkt me dan weer in de ogen. ‘Je ziet er geweldig uit.’

‘Dank je.’ Ik weet niet wat ik anders moet zeggen. Ik zie dat hij verdriet heeft en dat hij misschien wel in de war is en het liefst had ik hem in mijn armen genomen en hem over zijn hoofd gestreeld, alsof hij de kat is, om hem te troosten en gerust te stellen. Maar dat kan ik niet doen. Dat is niet aan mij. Dus ik blijf zitten en wacht tot hij de volgende zet doet.

Na een lange stilte staat hij op, zet de kat op de vloer en loopt naar de deur. ‘Bedankt voor je bezoekje, Cami.’ Hij knikt en loopt naar buiten.